

บทที่ 5

การรับรู้สีและทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ มัง และกะเหรี่ยง

ในบทที่ 5 ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์การรับรู้สีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ มัง และ กะเหรี่ยง ซึ่งในการนำเสนอผลการวิเคราะห์การรับรู้สีนั้นจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ การรับรู้ใจกลางสี และ การรับรู้ขอบเขตสีตามลำดับ ส่วนที่ 2 เป็นการเปรียบเทียบการรับรู้สีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ มัง และกะเหรี่ยง ส่วนที่ 3 เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ มัง และกะเหรี่ยง ซึ่งทัศนคตินี้จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ทัศนคติทางบวกและทัศนคติทางลบ ส่วนที่ 4 เป็นการเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ มัง และ กะเหรี่ยง

การรับรู้สีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ มัง และ กะเหรี่ยง

เนื่องจากคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ มัง และกะเหรี่ยงมีจำนวนแตกต่างกันย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาเหล่านี้มีการจำแนกและรับรู้สีไม่เหมือนกัน ในภาษาที่มีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานมาก ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษานั้นมีการจำแนกและรับรู้สีทั้งหมดที่มีอยู่ในธรรมชาติอย่างละเอียด ในขณะที่เดียวกันภาษาที่มีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานน้อยก็แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษานั้นมีการจำแนกและรับรู้สีทั้งหมดที่มีอยู่ในธรรมชาติไม่ละเอียดนัก วิธีการเก็บข้อมูลตลอดจนการวิเคราะห์การรับรู้สีและทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ มัง และกะเหรี่ยงนั้นเป็นไปตามขั้นตอนซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวไว้อย่างละเอียดในบทที่ 3

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีของแต่ละประเภทสีนั้นสำหรับใจกลางสีซึ่งผู้บอกภาษาร้อยละ 80-100 เห็นร่วมกันให้เป็นตัวแทนของสีแต่ละประเภท ผู้วิจัยจะนำเสนอโดยแสดงหมายเลขของสีพร้อมอัตราส่วนการผสมตามที่ปรากฏในตารางสี และในการนำเสนอการรับรู้ขอบเขตสี ผู้วิจัยจะแสดงจำนวนสีซึ่งผู้บอกภาษาร้อยละ 80 - 100 เห็นว่าจัดเป็นสีแต่ละประเภทได้ ผลการวิเคราะห์การรับรู้สีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ มัง และ กะเหรี่ยง มีดังนี้

การรับรู้สีของผู้พูดภาษาไทย

จากจำนวนสีทั้งหมด 208 สีซึ่งปรากฏอยู่ในตารางสีที่ผู้วิจัยใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าผู้พูดภาษาไทยมีการจำแนกหรือรับรู้ความเข้ม-จางของสีทั้ง 208 สีได้ 12 ประเภทสี โดยมีคำเรียกสีพื้นฐานจำนวน 12 คำเป็นคำเรียกประเภทสีทั้ง 12 ประเภท

จากจำนวนคำเรียกสีทั้ง 12 คำแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยถือมีการจำแนกสีในธรรมชาติที่เขา มองเห็นได้อย่างละเอียดมาก

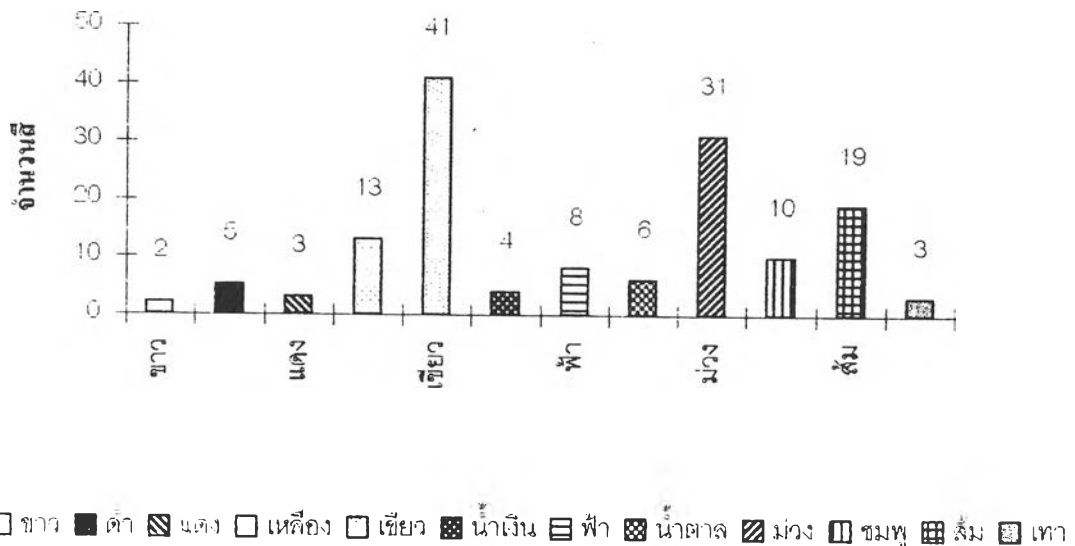
การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีของแต่ละประเภทสีในภาษาไทยถือมีดังนี้

คำเรียกสีพื้นฐาน	ใจกลางสี	ขอบเขตสี (จำนวนสี)
k ^h aw 44 “ขาว” A1(W)	A1(W)	2
dam 34 “ดำ” H1(BL100)	H1(BL100)	5
dɛɛŋ 33 “แดง” G10(Y80M100)	G10(Y80M100)	3
lyyŋ 33 “เหลือง” H3(Y100)	H3(Y100)	13
k ^h eew 434 “เขียว” H16(Y100C100)	H16(Y100C100)	41
nam21ŋyŋ32 “น้ำเงิน” F22(M70C100)	F22(M70C100)	4
faa 21 “ฟ้า” H4(H100)	H4(H100)	8
nam21 taan33 “น้ำตาล” B25(Y100M100C20BL50)	B25(Y100M100C20BL50)	6
moonŋ 33 “ม่วง” H20(M100C50)	H20(M100C50)	31
ʔoon 44 “ชมพู” G2(M80)	G2(M80)	10
sum 23 “ส้ม” H8(Y100M70)	H8(Y100M70)	19
t ^h aw 43 “เทา” E1(BL60)	E1(BL60)	3

ตารางที่ 6 การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาไทย

ผลการวิเคราะห์ใจกลางสีเป็นที่น่าสังเกตว่าใจกลางสีที่ผู้พูดภาษาไทยร้อยละ 80 - 100 เห็นร่วมกันให้เป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของแต่ละประเภทสีนั้น เป็นสีที่ความสดและความเข้มมาก สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นสีอะไร

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาดูขอบเขตสี จะพบว่าผู้พูดภาษาไทยถือมีการรับรู้ความเข้ม - ง่ายของแต่ละประเภทสีแตกต่างกันออกไป สีบางประเภทจะมีขอบเขตที่กว้างมาก แต่สีบางประเภทก็มีขอบเขตที่แคบ โดยสังเกตได้จากจำนวนสีดังแสดงในตารางที่ 6 ความแตกต่างของการรับรู้ขอบเขตของแต่ละประเภทสีจะเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นดังแสดงในภาพที่ 23



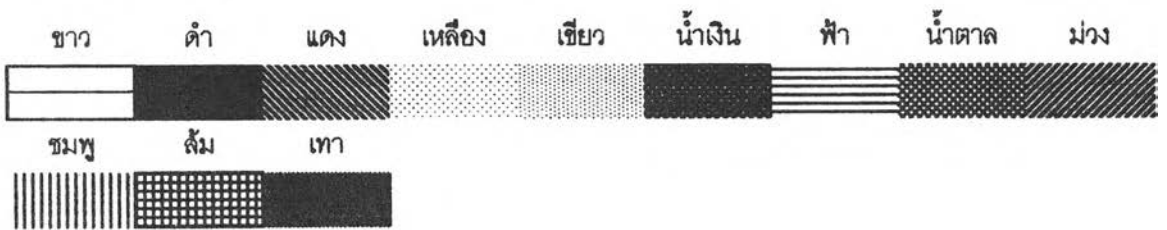
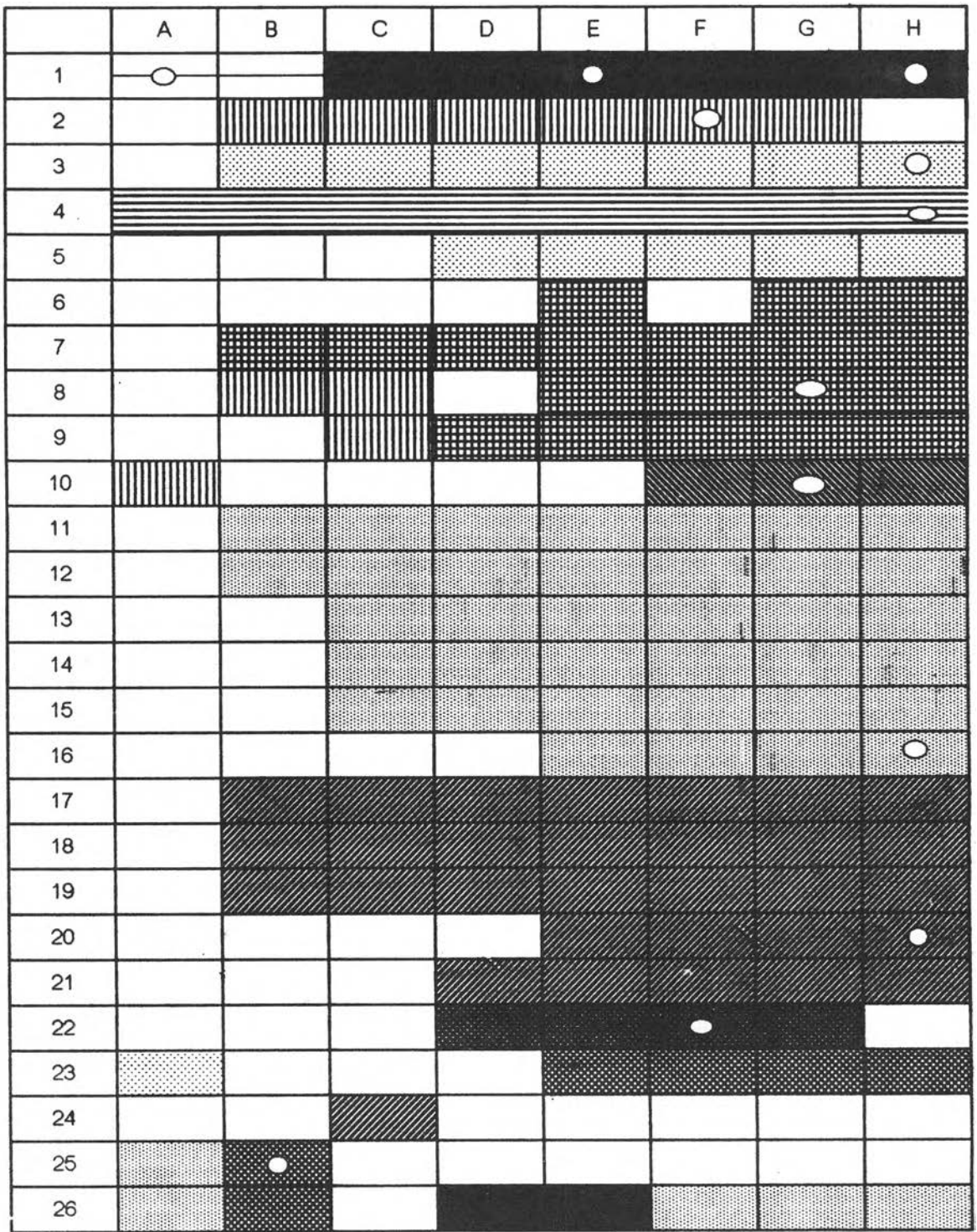
ภาพที่ 23 ขอบเขตของแต่ละประเภทสีของผู้พูดภาษาไทย

จากภาพที่ 23 พบว่าผู้พูดภาษาไทยรับรู้ขอบเขตของแต่ละประเภทสีเขียวได้มากที่สุดโดยรับรู้ความเข้ม - จางได้ถึง 41 เฉดสี นอกจากนั้นแล้วผู้พูดภาษาไทยสามารถรับรู้ขอบเขตของแต่ละประเภทสีม่วงได้รองลงมา

การที่ผู้พูดภาษาไทยสามารถรับรู้ขอบเขตของแต่ละประเภทสีเขียวได้มากที่สุด อาจเนื่องมาจากว่าพวกเขาอยู่ใกล้ขีดธรรมชาติโดยเฉพาะต้นไม้ ใบหญ้าต่างๆทำให้สามารถจำแนกความเข้ม-จางของสีเขียวได้ละเอียด และอีกประการหนึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าในตารางสีนั้นมีปริมาณของสีเขียวมากกว่าสีอื่นๆ นอกจากสีเขียวและสีม่วงแล้วสีส้มและสีเหลืองเป็นสีที่มีขอบเขตรองลงมา ผู้วิจัยคิดว่าการที่สีเขียว สีม่วง สีส้ม และสีเหลืองมีขอบเขตสีที่กว้างมากกว่าสีอื่นๆ อาจมีสาเหตุมาจากตารางสีเพราะสีเหล่านี้เกิดจากการผสมกันของสีหลักคือ **yellow + cyan, magenta+cyan** และ **yellow+magenta** ดังนั้นสีเขียว สีม่วง สีส้มและสีเหลืองจึงมีมากในตารางสี

จากการวิเคราะห์ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาไทย อาจจะสรุปได้ว่าสีที่เป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของแต่ละประเภทสีนั้นมักจะเป็นสีที่เข้มและมีความเด่นเมื่อเทียบกับสีอื่นๆ ในเฉดเดียวกัน หมายถึงเมื่อถามผู้บอกภาษาว่า "นี่สีอะไร" ผู้บอกภาษามักจะตอบได้โดยไม่ต้องคิดนาน ส่วนการที่ผู้พูดภาษาไทยรับรู้ขอบเขตสีเขียว สีม่วง สีส้ม และสีเหลืองได้ดีตามลำดับนั้น อาจจะมีสาเหตุเนื่องมาจากตารางสีที่มีสีเหล่านี้มากกว่าสีอื่นๆนั่นเอง อีกประการหนึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าผู้บอกภาษาเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตท่ามกลางธรรมชาติที่เต็มไปด้วยสีเขียวจึงสามารถรับรู้สีเขียวได้ดีเป็นพิเศษ

เพื่อความสะดวกในการดูผลการวิเคราะห์ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาไทย ผู้วิจัยจึงนำเสนอโดยใช้ภาพที่ 24 ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับตารางสีทุกประการ ใจกลางของแต่ละประเภทสีจะแสดงโดยสัญลักษณ์วงกลม และ ขอบเขตของแต่ละประเภทสีจะแสดงโดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังมีรายละเอียดในภาพที่ 24



ภาพที่ 24 การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาไทย

การรับรู้สีของผู้พูดภาษาลัวะถิ่น

จากจำนวนสีทั้งหมด 208 สีซึ่งปรากฏอยู่ในตารางสีที่ผู้วิจัยใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าผู้พูดภาษาลัวะถิ่น มีการจำแนกหรือรับรู้ความเข้ม - จางของสีทั้ง 208 สีได้ 5 ประเภทสี โดยมีคำเรียกสีพื้นฐานจำนวน 5 คำเป็นคำเรียกประเภทสีทั้ง 5 ประเภท จากจำนวนคำเรียกสีทั้ง 5 คำแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาลัวะถิ่น มีการจำแนกสีในธรรมชาติที่เขามองเห็นได้ไม่ละเอียดนัก

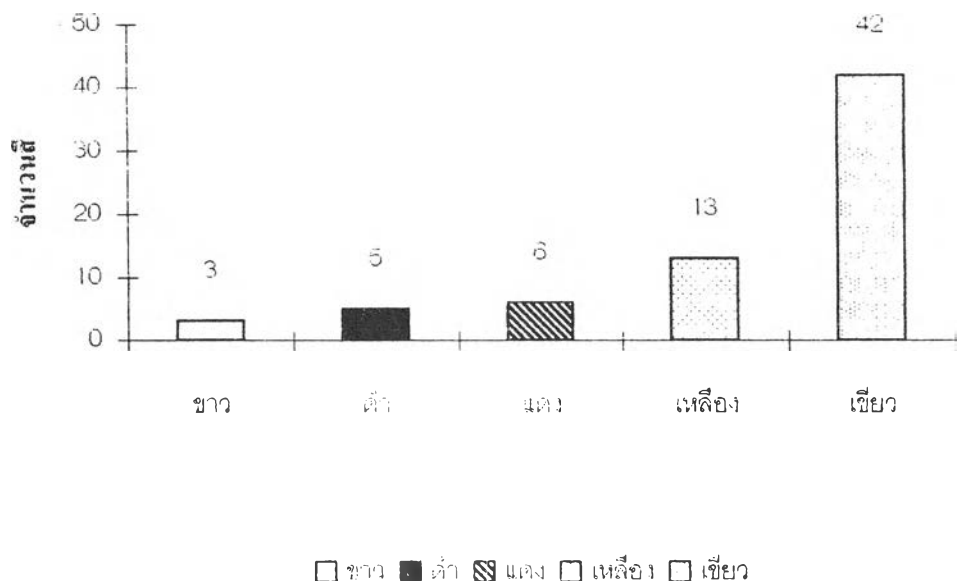
การรับรู้ใจกลางสีของและขอบเขตสีแต่ละประเภทสีในภาษาลัวะถิ่นมีดังนี้

คำเรียกสีพื้นฐาน	ใจกลางสี	ขอบเขตสี(จำนวนสี)
pah “ขาว” A1(W)	A1(W)	3
gam “ดำ” H1(BL100)	H1(BL100)	5
ɕo “แดง” H10(Y100M100)	H10(Y100M100)	6
lianɣ “เหลือง” H3(Y100)	H3(Y100)	13
ri:t “เขียว” G16(Y80C100)	G16(Y80C100)	42

ตารางที่ 7 การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาลัวะถิ่น

ผลการวิเคราะห์ใจกลางสีเป็นที่น่าสังเกตว่าใจกลางสีที่ผู้พูดภาษาลัวะถิ่น ร้อยละ 80 - 100 เห็นร่วมกันให้เป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของแต่ละประเภทสีนั้น เป็นสีที่มีความสดและความเข้มมาก เมื่อเทียบกับสีประเภทเดียวกันแล้วมีความชัดเจนและโดดเด่นมากกว่าสีอื่น ๆ

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาขอบเขตสี จะพบว่าผู้พูดภาษาลัวะถิ่น มีการรับรู้ความเข้ม - จางของแต่ละประเภทสีแตกต่างกันออกไป สีบางประเภทจะมีขอบเขตที่กว้างมาก แต่สีบางประเภทก็มีขอบเขตที่แคบ โดยสังเกตได้จากจำนวนสีดังแสดงในตารางที่ 7 การรับรู้ขอบเขตของแต่ละประเภทสีจะเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นดังแสดงในดังภาพที่ 25

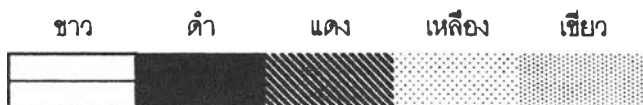


ภาพที่ 25 ขอบเขตของแต่ละประเภทสีของผู้พูดภาษาลัวะถิ่น

จากภาพที่ 25 พบว่าผู้พูดภาษาลัวะถิ่น รับรู้ขอบเขตของประเภทสีเขียวได้มากที่สุด โดยรับรู้ความเข้ม - จางได้ถึง 42 เคนดสี และสามารถรับรู้ขอบเขตของประเภทสีเหลืองได้ รองลงมา อาจจะเป็นไปได้ว่าผู้บอกภาษามีชีวิตอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ จึงสามารถรับรู้สีเขียว ได้มากกว่าสีอื่นๆ หรืออีกประการหนึ่งอาจเกิดจากตารางสีซึ่งมีปริมาณสีเขียวและสีเหลืองมาก ตามลำดับ

เพื่อความสะดวกในการดูผลการวิเคราะห์ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาลัวะ ถิ่น ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลโดยใช้ภาพที่ 26 ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับตารางสีทุกประการ ใจกลางของแต่ละประเภทสีจะแสดงโดยสัญลักษณ์วงกลม และ ขอบเขตของแต่ละประเภทสีจะ แสดงโดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังมีรายละเอียดในภาพที่ 26

	A	B	C	D	E	F	G	H
1	○							●
2								
3								○
4								
5								
6								
7								
8								
9								
10								●
11								
12								
13								
14								
15								
16							○	
17								
18								
19								
20								
21								
22								
23								
24								
25								
26								



ภาพที่ 26 การรับรู้ใจกลางสีและของเขตสีของผู้พูดภาษาละวะถิ่น

การรับรู้ของผู้พูดภาษาม้งเขียว

จากจำนวนสีทั้งหมด 208 สีซึ่งปรากฏอยู่ในตารางสีที่ผู้วิจัยใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าผู้พูดภาษาม้งเขียว มีการจำแนกหรือรับรู้ความเข้ม - จางของสีทั้ง 208 สีได้ 6 ประเภทสี โดยมีคำเรียกสีพื้นฐานจำนวน 6 คำเป็นคำเรียกประเภทสีทั้ง 6 ประเภท จากจำนวนคำเรียกสีทั้ง 6 คำแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาม้งเขียว มีการจำแนกสีในธรรมชาติที่เขามองเห็นไม่ละเอียดมากนัก

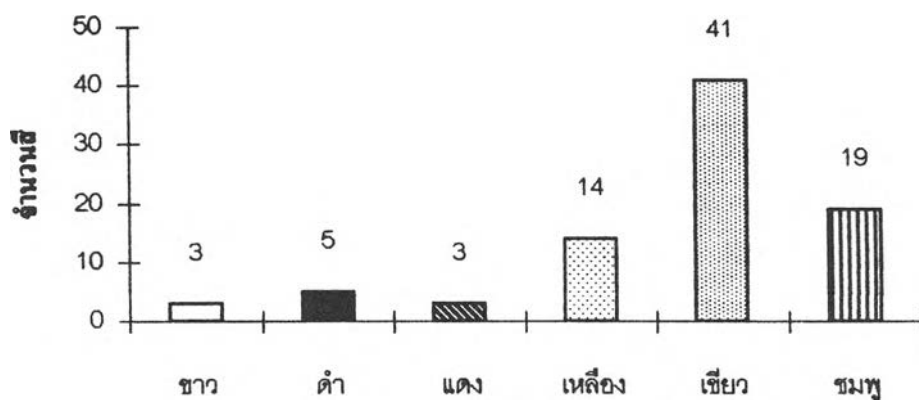
การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีแต่ละประเภทในภาษาม้งเขียวมีดังนี้

คำเรียกสีพื้นฐาน	ใจกลางสี	ขอบเขตสี(จำนวนสี)
kloi45 “ขาว” A1(W)	A1(W)	3
klu45 “ดำ” H1(BL100)	H1(BL100)	5
la45 “แดง” H10(Y80M100)	H10(Y80M100)	3
klaŋ 41 “เหลือง” H3(Y100)	H3(Y100)	14
ʰdzua45 “เขียว” G16(Y80C100)	G16(Y80C100)	41
paŋ 41jeŋ 45 “ชมพู” D10(Y20M80)	D10(Y20M80)	19

ตารางที่ 8 การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาม้งเขียว

ผลการวิเคราะห์ใจกลางสีเป็นที่น่าสังเกตว่าใจกลางสีที่ผู้พูดภาษาม้งเขียว ร้อยละ 80 - 100 เห็นร่วมกันให้เป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของแต่ละประเภทสีนั้น เป็นสีที่มีความชัดเจนและโดดเด่นของประเภทสีนั้นๆ สามารถบอกได้ง่ายว่าเป็นสีอะไร

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาขอบเขตสี จะพบว่าผู้พูดภาษาม้งเขียว มีการรับรู้ความเข้ม - จางของแต่ละประเภทสีแตกต่างกันออกไป สีบางประเภทจะมีขอบเขตที่กว้างมาก แต่สีบางประเภทก็มีขอบเขตที่แคบ โดยสังเกตได้จากจำนวนสีตามตารางที่ 8 การรับรู้ของเขตของแต่ละประเภทสีแสดงได้ดังภาพที่ 27



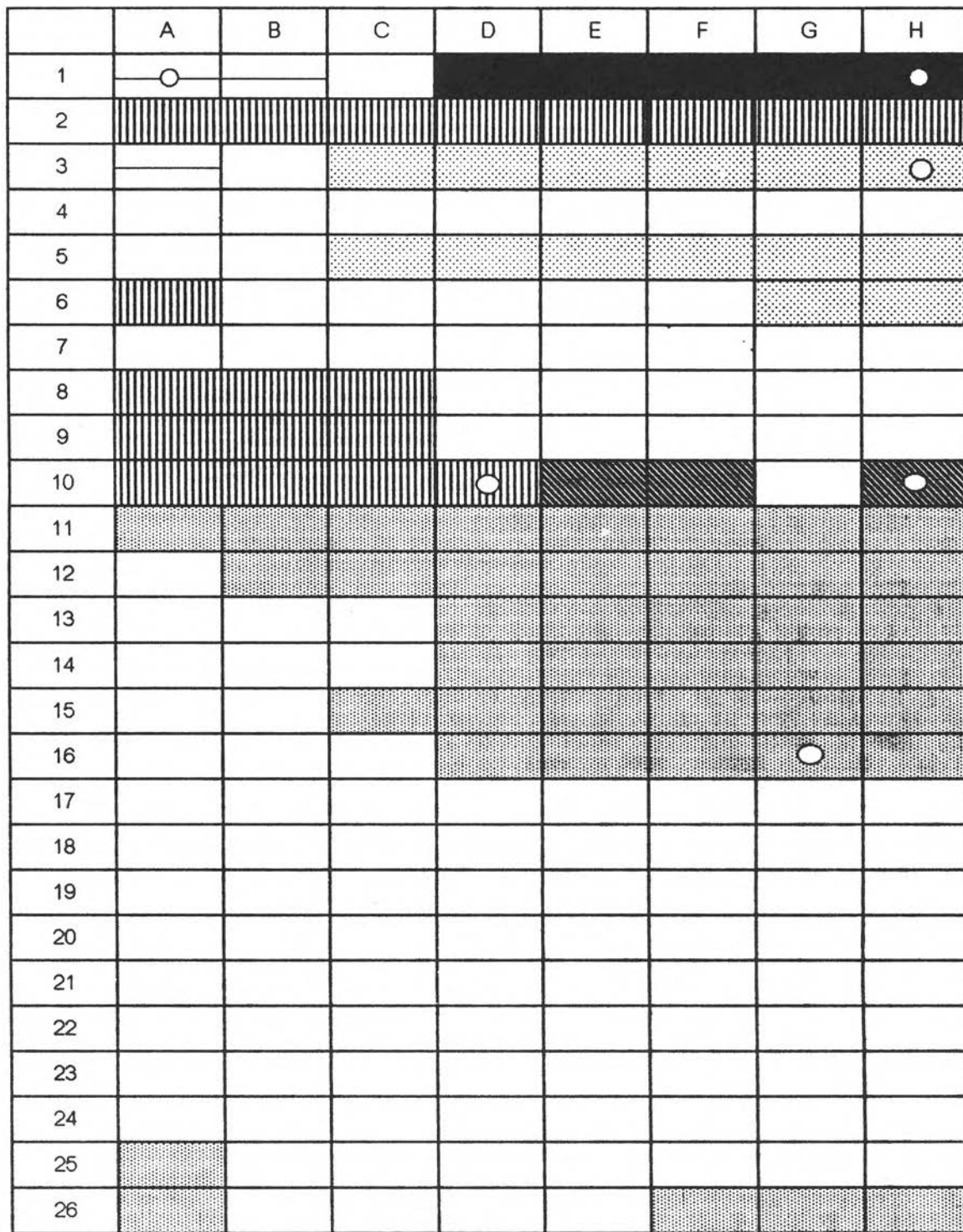
□ ขาว ■ ดำ ▨ แดง ▩ เหลือง ▪ เขียว ▫ ชมพู

ภาพที่ 27 แสดงการรับรู้ของเขตสีของผู้พูดภาษาม้งเขียว

จากภาพที่ 27 พบว่าผู้พูดภาษาม้งเขี้ยวรับรู้ประเภทสีเขี้ยวได้มากที่สุด โดยรับรู้ความเข้ม - จางได้ถึง 41 เฉดสี และนอกจากนั้นแล้วผู้พูดภาษาม้งเขี้ยวสามารถรับรู้ขอบเขตของประเภทสีชมพูได้รองลงมา คือรับรู้ความเข้ม - จางได้ถึง 19 เฉดสี และสีเหลือง 14 เฉดสี

การที่ผู้บอกภาษาชาวเขี้ยวรับรู้ความเข้ม-จางของสีเขี้ยวและสีชมพูได้ดีตามลำดับ อาจเนื่องมาจากการที่เขาอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติที่เต็มไปด้วยสีเขี้ยวและสีชมพูของดอกไม้ จึงทำให้สามารถจำแนกความเข้ม-จางของทั้งสองสีได้ดี

เพื่อความสะดวกในการดูผลการวิเคราะห์ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาม้งเขี้ยว ผู้วิจัยจึงนำเสนอโดยใช้ภาพที่ 28 ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับตารางสีทุกประการ ใจกลางของแต่ละประเภทสีจะแสดงโดยสัญลักษณ์วงกลม และ ขอบเขตของแต่ละประเภทสีจะแสดงโดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังมีรายละเอียดในภาพที่ 28



ภาพที่ 28 โฉกลายสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษาแม่เขียว

การรับรู้สีของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ

จากจำนวนสีทั้งหมด 208 สีซึ่งปรากฏอยู่ในตารางสีที่ผู้วิจัยใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ มีการจำแนกหรือรับรู้ความเข้ม - จางของสีทั้ง 208 สีได้ 5 ประเภทสี โดยมีคำเรียกสีพื้นฐานจำนวน 5 คำเป็นคำเรียกประเภทสีทั้ง 5 ประเภท จากจำนวนคำเรียกสีทั้ง 5 คำแสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ มีการจำแนกสีในธรรมชาติที่เขามองเห็นไม่ละเอียดมากนัก

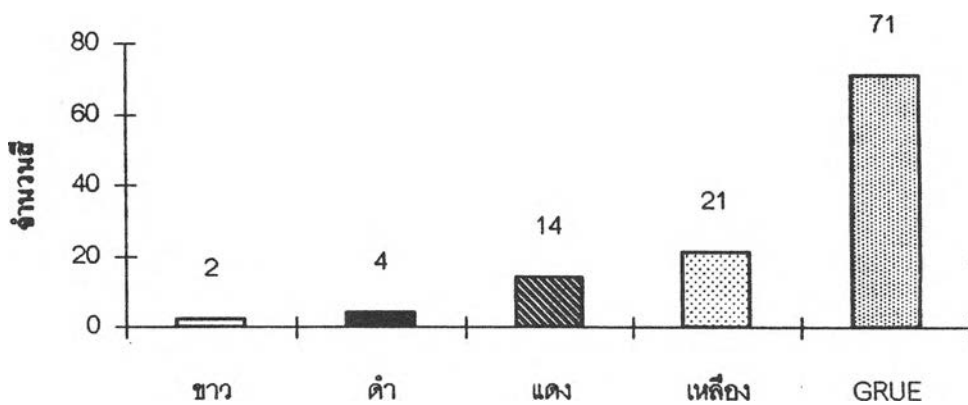
การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีของแต่ละประเภทสีในภาษากะเหรี่ยงสะกอมีรายละเอียดดังนี้

คำเรียกสีพื้นฐาน	ใจกลางสี	ขอบเขตสี(จำนวนสี)
kua 33 “ขาว” A1(W)	A1(W)	2
su 33 “ดำ” H1(BL100)	H1(BL100)	4
kw 33 “แดง” G10(Y80M100)	G10(Y80M100)	14
bw 33 “เหลือง”	H3(Y100)	21
la 33 “GRUE”	H16(Y1000C100)	71

ตารางที่ 9 การรับรู้ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ

ผลการวิเคราะห์ใจกลางสีเป็นที่น่าสังเกตว่าใจกลางสีที่ผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ ร้อยละ 80 - 100 เห็นร่วมกันให้เป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของแต่ละประเภทสีนั้น ล้วนแต่เป็นสีที่สดมาก และเข้มมาก มีความโดดเด่นมากกว่าสีอื่น ๆ ในประเภทสีเดียวกัน

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาขอบเขตสี จะพบว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ มีการรับรู้ความเข้ม - จางของแต่ละประเภทสีแตกต่างกันออกไป สีบางประเภทจะมีขอบเขตที่กว้างแต่สีบางประเภทก็มีขอบเขตที่แคบ โดยสังเกตได้จากจำนวนสีดังแสดงในตารางที่ 9 ความแตกต่างของการรับรู้ขอบเขตของแต่ละประเภทสีจะเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นดังแสดงในภาพที่ 29



□ ขาว ■ ดำ ▨ แดง ▩ เหลือง ▪ GRUE

ภาพที่ 29 การรับรู้ขอบเขตสีของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ

จากภาพที่ 29 พบว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ รับรู้ขอบเขตของประเภทสีเขียวได้มากที่สุด โดยรับรู้ความเข้ม - จางได้ถึง 71 เจดสี อาจจะอธิบายได้ว่ามีสาเหตุมากจากการที่ผู้พูดภาษานี้ไม่ได้แยกประเภทสีน้ำเงินและประเภทสีฟ้าออกจากประเภทสีเขียวเหมือนภาษาอื่น ๆ จึงทำให้มีขอบเขตของประเภทสีเขียวที่กว้างมาก และนอกจากนั้นผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอยังสามารถรับรู้ขอบเขตของประเภทสีเหลืองได้รองลงมาอีก

เพื่อความสะดวกในการดูผลการวิเคราะห์ใจกลางสีและขอบเขตสีของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ ผู้วิจัยจึงนำเสนอโดยใช้ภาพที่ 30 ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับตารางสีทุกประการ ใจกลางของแต่ละประเภทสีจะแสดงโดยสัญลักษณ์วงกลม และ ขอบเขตของแต่ละประเภทสีจะแสดงโดยใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังมีรายละเอียดในภาพที่ 30

	A	B	C	D	E	F	G	H
1	○							●
2								■
3		■	■	■	■	■	■	○
4	■	■	■	■	■	■	■	■
5			■	■	■	■	■	■
6			■	■	■	■	■	■
7						■	■	
8					■	■	■	■
9					■	■	■	■
10				■	■	■	○	■
11	■	■	■	■	■	■	■	■
12	■	■	■	■	■	■	■	■
13	■	■	■	■	■	■	■	■
14	■	■	■	■	■	■	■	■
15	■	■	■	■	■	■	■	■
16	■	■	■	■	■	■	■	○
17								
18								
19								
20	■	■						
21	■							
22	■				■			
23								
24						■	■	■
25	■					■	■	■
26						■	■	■



ภาพที่ 30 การรับรู้ใจกลางสี่และขอบเขตสี่ของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ

การเปรียบเทียบการรับรู้สีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

จากผลการวิจัยเรื่องคำเรียกสีของเบอร์ลินและเคย์ทำให้เขาสรุปได้ว่าคำเรียกสีนั้นเป็นสากล เนื่องจากผู้พูดภาษาต่างกัน สามารถรับรู้ใจกลางของแต่ละประเภทสีได้คล้ายคลึงกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำใจกลางสีของแต่ละประเภทสีในภาษาที่ศึกษามาทดสอบข้อสรุปของเบอร์ลินกับเคย์ว่าใจกลางสีนั้นจะเป็นสากลดังที่เขาได้กล่าวไว้หรือไม่ นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยก็มีสมมติฐานว่าใจกลางของแต่ละประเภทสีนั้นจะมีความเหมือนกันในทุกภาษาที่ศึกษา

ประเภทสี	ไทย	ลัวะ	ม้ง	กะเหรี่ยง
ขาว	A1(W)	A1(W)	A1(W)	A1(W)
ดำ	H1(BL100)	H1(BL100)	H1(BL100)	H1(BL100)
แดง	G10(Y80M100)	H10(Y100M100)	H10(Y80M100)	G10(Y80M100)
เหลือง	H3(Y100)	H3(Y80)	H3(Y100)	H3(Y100)
เขียวหรือ GRUE	H16(Y100C100)	G16(Y80C100)	G16(Y80C100)	H16(Y100C100)
น้ำเงิน	F22(M70C100)	-	-	-
ฟ้า	H4(C100)	-	-	-
น้ำตาล	B25(Y100M100C 20BL50)	-	-	-
ม่วง	H20(M100C50)	-	-	-
ชมพู	G2(M80)	-	D10(Y20M80)	-
ส้ม	H8(Y100M70)	-	-	-
เทา	E1(BL60)	-	--	-

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบใจกลางสีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

เมื่อเปรียบเทียบใจกลางสีของทุกประเภทสีในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง พบว่ามีความคล้ายคลึงกันมากโดยสังเกตได้จากอัตราส่วนของการผสมสีของสีที่ผู้บอกภาษาเลือกให้เป็นตัวแทนของแต่ละประเภทสี พบว่ามีสีนั้นๆมีอัตราการผสมสีที่ใกล้เคียงกันมาก อาจจะมีต่างกันบ้างเล็กน้อย เช่นประเภทสีชมพู ซึ่งใจกลางสีของผู้พูดภาษาม้งเขียว จะเป็นสีผสมระหว่างเนื้อสี **yellow + magenta** ทำให้สีที่ได้มีความเข้มมากและเห็นเป็นสีบานเย็นมากกว่าสีชมพู ส่วนใจกลางของสีชมพูในภาษาไทยนั้นเป็นสีผสมระหว่าง **magenta + white** สีที่ได้จึงมีความเป็นสีชมพู

เป็นที่น่าสังเกตว่าใจกลางของประเภทสีขาว ดำ และ เหลือง ของทุกภาษานั้นมีความเหมือนกันทุกประการ กล่าวคือผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยงต่างก็เลือกสีที่เป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของแต่ละประเภทสีได้เหมือนกัน คิดเป็นร้อยละ 100 ประมุข วิชชุโรจน์ (2529) และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2538) ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยว่าผู้บอกภาษามีความคงที่ในการรับรู้ประเภทสีขาว และ ประเภทสีเหลืองมากที่สุด ซึ่งข้อสังเกตดังกล่าวก็สอดคล้อง

กับผลการวิจัยของผู้วิจัยอีกด้วย อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่าประเภทสีดำก็เป็นอีกประเภทสีหนึ่งซึ่งผู้บอกภาษามีความคงที่ในการรับรู้ใจกลางสีเหมือนกัน

เมื่อใช้ผลการวิจัยดังกล่าวมาทดสอบความเป็นสากลของคำเรียกสีซึ่งเบอร์ลิน และ เคย์ (1969) ได้เคยสรุปไว้ ก็พบว่าภาษาที่ศึกษานั้นสนับสนุนข้อสรุปดังกล่าวของเบอร์ลินและเคย์ แต่เมื่อทดสอบมาตรฐานของผู้วิจัยซึ่งได้ตั้งไว้ พบว่าคำตอบที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือใจกลางสีของแต่ละประเภทสีในภาษาที่ศึกษานั้นไม่เหมือนกัน แต่อย่างไรก็ตามอาจจะกล่าวได้ว่ามีความคล้ายคลึงกันมาก จะแตกต่างกันก็เพียงอัตราส่วนเนื้อสีที่ใช้ในการผสมสีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

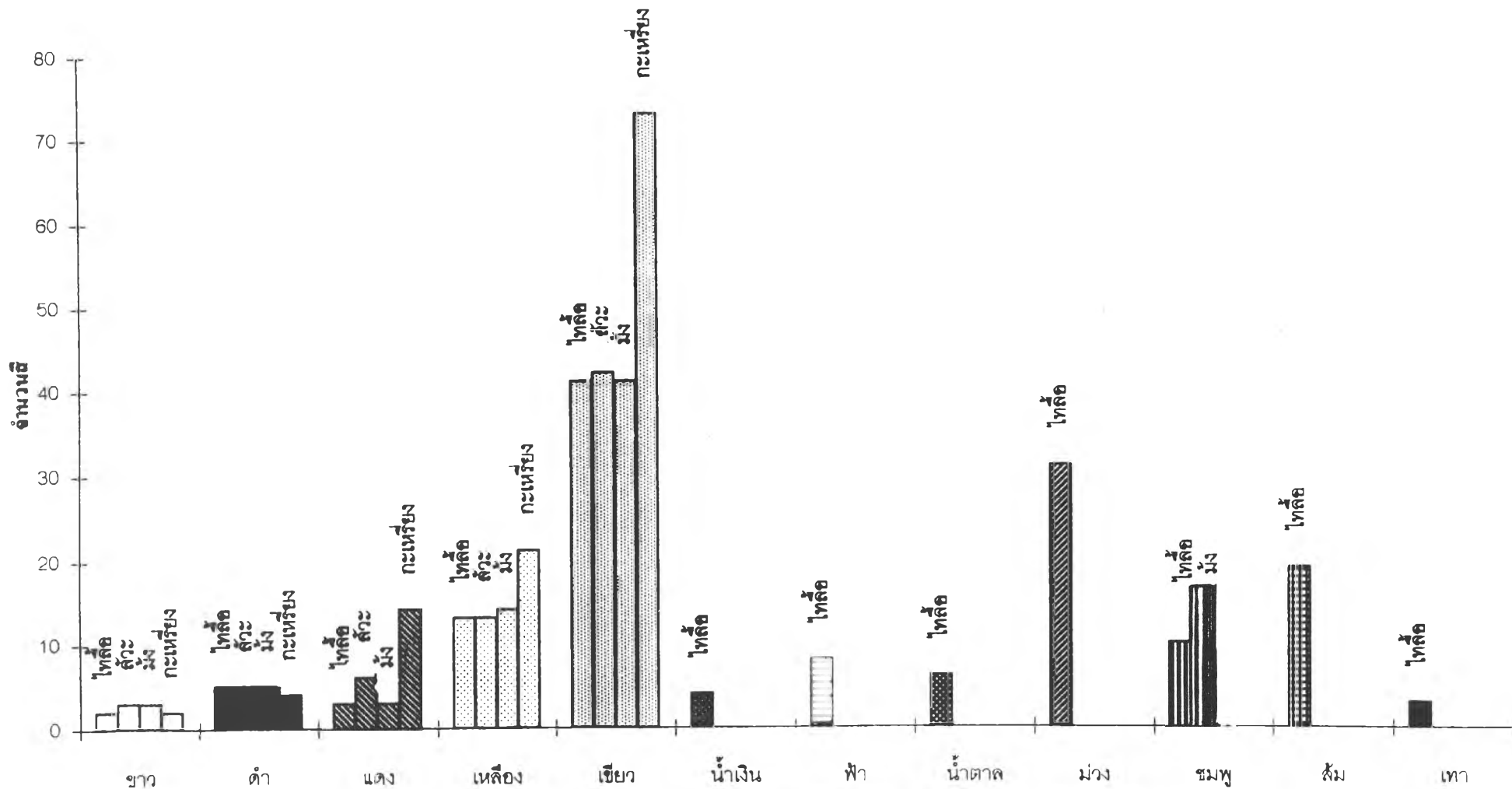
ส่วนเรื่องขอบเขตของแต่ละประเภทสีนั้นเบอร์ลินกับเคย์ (1969) ได้กล่าวไว้ว่าจากการที่เขาทำการทดลองเรื่องคำเรียกสีและได้ศึกษาถึงเรื่องขอบเขตสีพบว่าผลที่ได้ไม่สามารถเชื่อถือได้เนื่องจากมีความหลากหลายมาก แม้แต่ภาษาเดียวกันผู้บอกภาษาก็มีการรับรู้ขอบเขตของแต่ละประเภทสีที่แตกต่างกันมาก ดังนั้นผลที่ได้จึงไม่น่าเชื่อถือ แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ในการตัดสินขอบเขตของแต่ละประเภทสีในแต่ละภาษาที่ศึกษาไว้ค่อนข้างสูงคือ ร้อยละ 80- 100 ดังนั้นจึงคิดว่าผลการวิเคราะห์ที่ได้น่าเชื่อถือ

การที่แต่ละภาษาที่ศึกษามีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานไม่เท่ากัน ทำให้การรับรู้สีขอบเขตสีของผู้พูดภาษาเหล่านี้ย่อมแตกต่างกันไปด้วย โดยมีรายละเอียดดังในตารางที่ 11

ประเภทสี	ไทลื้อ	ลัวะถิ่น	มังเขี้ยว	กะเหรี่ยงสะกอ
ขาว	2	3	3	2
ดำ	5	5	5	4
แดง	3	6	3	14
เหลือง	13	13	14	21
เขียว หรือ GRUE	41	42	41	71
น้ำเงิน	4	-	-	-
ฟ้า	8	-	-	-
น้ำตาล	6	-	-	-
ม่วง	31	-	-	-
ชมพู	10	-	9	-
ส้ม	19	-	-	-
เทา	3	-	-	-

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบขอบเขตสีของผู้พูดภาษาไทลื้อ ลัวะ มัง และกะเหรี่ยง

จากข้อมูลในตารางที่ 11 จะพบว่าบางประเภทสีก็มีขอบเขตที่ใกล้เคียงกันแต่บางประเภทสีก็มีขอบเขตที่แตกต่างกันมาก จะเห็นได้ชัดเจเนียงขึ้นจากภาพแสดงการเปรียบเทียบแต่ละประเภทสีของภาษาที่ศึกษาดังในภาพที่ 31



ภาพที่ 31 เปรียบเทียบการรับรู้ของผู้พูดภาษาไทยถิ่น ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

จากภาพที่ 31 จะเห็นว่าในทุกภาษาจะมีขอบเขตของประเภทสีเขียวที่กว้างมากหรืออีกนัยหนึ่งคือประเภทสีเขียวเป็นประเภทที่ผู้บอกภาษารับรู้ได้ดีที่สุด การที่ผู้บอกภาษามีการรับรู้ประเภทสีเขียวมากที่สุดนั้นสอดคล้องกับผลการวิจัยของธีระพันธ์ ล. ทองคำ (2535) ซึ่งได้ศึกษาการรับรู้สีของผู้พูดภาษาเข้ แล้วพบว่าชาวเข้สามารถรับรู้ความเข้ม - จางของประเภทสีเขียวได้มากกว่าประเภทสีอื่นๆ อย่างไรก็ตามอาจจะอธิบายได้ว่าผู้บอกภาษาเป็นชนกลุ่มน้อยที่คลุกคลีอยู่กับธรรมชาติมาก และสีเขียวเป็นสีของต้นไม้ และ พืช ซึ่งมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของชนกลุ่มน้อยดังนั้นจึงอาจจะมีผลให้พวกเขาสามารถรับรู้ความเข้ม - จางของประเภทสีเขียวได้อย่างชัดเจน

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งอาจจะเป็นไปได้ด้วยเช่นกันที่ตารางสีของผู้วิจัยที่พยายามออกแบบเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของตารางสี Graft - G Process Colour Chart ซึ่งมีประเภทสีเขียวมากกว่าประเภทสีอื่นๆ โดยผู้วิจัยได้ใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ในเรื่องของความสว่าง และความเข้มของเนื้อสีในการจัดทำตารางสีขึ้นมาใหม่ แต่ตารางสีก็ดูเหมือนว่าจะมีประเภทสีเขียวมากกว่าประเภทสีอื่นๆ อาจจะเนื่องมาจากการผสมของ yellow+ cyan ทำให้ได้เฉดสีเขียวเป็นส่วนใหญ่

อีกประการหนึ่งพบว่าสีเหลืองก็เป็นอีกสีหนึ่งที่มีการรับรู้ขอบเขตสีได้กว้างมาก และในภาษาที่มีคำเรียกสีม่วงก็จะปรากฏว่ามีการรับรู้ความเข้ม-จางของสีม่วงกว้างเช่นกัน อาจจะเป็นไปได้ว่าสีเขียว สีเหลือง และสีม่วงซึ่งเป็นสีผสมที่เกิดจากสีหลัก yellow+cyan, yellow+magenta และ magenta+cyan ตามลำดับนั้นมีปริมาณค่อนข้างมากในตารางสีนั่นเอง

นอกจากนั้นจากข้อมูลจะเห็นว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอรับรู้สีขอบเขตของประเภทสีเขียวได้กว้างที่สุด นั่นเป็นเพราะว่าคำเรียกสีเขียวนั้นยังไม่มีแยกออกเป็น 2 ประเภทคือประเภทสีเขียว และ ประเภทสีน้ำเงิน ดังนั้นจึงครอบคลุมสีเขียว สีน้ำเงิน และสีฟ้าเข้าไว้ด้วยกัน

ที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือการที่ผู้พูดภาษาม้งเขี้ยว-มีการรับรู้สีประเภทสีชมพูได้ดีรองจากสีเขียว อาจจะอธิบายได้ว่า สีชมพูหรือสีบานเย็นนั้นเป็นสีของดอกไม้ และในภาษาม้ง เขี้ยว-ก็ได้นำเอาคำว่า paŋ 41jeŋ 45 ซึ่งหมายถึงดอกไม้ มาเป็นคำเรียกสีชมพูหรือสีบานเย็น ดังนั้นเมื่อมีความสำคัญกับวิถีชีวิตของชาวม้งมาก และการที่เขาได้คลุกคลีอยู่กับการปลูกผี มาเป็นเวลานานก่อนการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตตามนโยบายของรัฐบาล ดังนั้นเขาจึงมีการรับรู้สีชมพูหรือสีบานเย็นได้ดีมาก โดยสามารถแยกประเภทสีชมพูหรือบานเย็นออกจากประเภทสีแดงได้อย่างชัดเจน ในขณะที่กลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ เช่น ลัวะถิ่นหรือกะเหรี่ยงสะกอสีชมพูเข้มหรือสีบานเย็นอาจจะถูกจัดรวมไว้ในประเภทสีแดง

ทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

ในการทำวิจัยเรื่องคำเรียกสีและการรับรู้สีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาที่เป็นเพศหญิง ผู้บอกภาษาเหล่านี้มีอาชีพหลักคือ การทำไร่ ทำนา และมีอาชีพเสริมคือการทอผ้าและปักผ้า ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาถึงทัศนคติที่ผู้บอกภาษาซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยและมีอาชีพคลุกคลีอยู่กับสีว่าจะมีทัศนคติในทางบวกต่อสีประเภทใด และจะมีทัศนคติในทางลบต่อสีประเภทใด

ในการเก็บข้อมูลทัศนคติที่ผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ถิ่น ม้ง เขียว และกะเหรี่ยงสะกอมีต่อสี นั้น ผู้วิจัยขอให้ผู้บอกภาษาทุกคนดูสีทั้ง 208 สี แล้วเลือกสีที่เห็นว่าสวยมากไว้หนึ่งกอง และเลือกสีที่เห็นว่าไม่สวยเลยหรือน่าเกลียดไว้อีกหนึ่งกอง ในการวิเคราะห์ทัศนคติบวก และ ลบ นั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ตามขั้นตอนซึ่งได้นำเสนอไว้ในบทที่ 3 ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

ทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาไทย

ผู้บอกภาษาชาวไทยมีทัศนคติบวกต่อสี 10 สี ดังต่อไปนี้ (ในการเรียงลำดับสีทั้ง 10 สีนั้น ผู้วิจัยเรียงตามหมายเลขกำกับช่องในแนวนอนตามตารางสี)

หมายเลข	รหัสการผสมสี
G2	M80
H2	M100
G3	Y80
H3	Y100
G4	C80
G10	Y80M100
H10	Y100M100
G13	Y80C40
H19	M100C30
H20	M100C50

ตารางที่ 12 ทัศนคติที่มีต่อสีในทางบวกของผู้พูดภาษาไทย

จากตารางที่ 12 จะเห็นว่าสีที่ผู้พูดภาษาไทยมีทัศนคติในทางบวกนั้นได้แก่ประเภทสี ชมพู เหลือง ฟ้า แดง เขียว และม่วง นอกจากนั้นแล้วเมื่อเทียบกับสีอื่นๆในตารางสีจะพบว่าสีที่ติดอันดับ 10 สีนี้ เป็นสีที่เห็นได้ชัดเจน นั่นคือมีความเข้มหรือความสดของสีมาก

นอกจากนั้นแล้วผู้บอกภาษาชาวไทยมีทัศนคติลบต่อสี 10 สี ดังต่อไปนี้ (ในการเรียงลำดับสีทั้ง 10 สีนั้น ผู้วิจัยเรียงตามหมายเลขกำกับช่องในแนวนอนตามตารางสี)

หมายเลข	รหัสการผสมสี
A1	W
A3	Y10
A5	Y10M10
B5	Y20M10
A13	M10C30
A17	M10C10
A18	M10C20
H24	Y40M30C100
A26	Y100M50C30BL70
F26	Y40M30C100BL70

ตารางที่ 13 ทศนคติที่มีต่อสีในทางลบของผู้พูดภาษาไทย

จากตารางที่ 13 จะเห็นว่าสีที่ผู้พูดภาษาไทยไม่ชอบและเห็นว่ามันจะไม่สวยนั้นมักจะเป็นสีอ่อนหรือจางมากหรือเป็นสีค่อนข้างมืด

ทศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาลัวะถิ่น

ผู้บอกภาษาชาวลัวะถิ่น มีทศนคติบวกต่อสี 10 สี ดังต่อไปนี้ (ในการเรียงลำดับสีทั้ง 10 สีนั้น ผู้วิจัยเรียงตามหมายเลขกำกับช่องในแนวนอนตามตารางสี)

หมายเลข	รหัสการผสมสี
H4	C100
H9	Y100M80
F10	Y60M100
G10	Y80M100
H10	Y100M100
G16	Y80C100
H16	Y100C100
H18	M100C20
H19	M100C30
H20	M100C50

ตารางที่ 14 ทศนคติที่มีต่อสีในทางบวกของผู้พูดภาษาลัวะถิ่น

จากตารางที่ 14 จะเห็นว่าสีที่ผู้พูดภาษาลัวะถิ่นมีทศนคติในทางบวกนั้นได้แก่ประเภทสีฟ้า ส้ม แดง เขียว และม่วง เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้พูดภาษาลัวะถิ่น ชอบสีแดงและสีม่วงเข้มมากเป็นพิเศษ

นอกจากนั้นแล้วผู้บอกภาษาชาวละติน มีทัศนคติลบต่อสี 10 สี ดังต่อไปนี้ (ในการเรียงลำดับสีทั้ง 10 สีนั้น ผู้วิจัยเรียงตามหมายเลขกำกับช่องในแนวนอนตามตารางสี)

หมายเลข	รหัสการผสมสี
A3	Y10
B6	Y20M30
C7	Y30M40
C14	Y30C40
A19	M10C30
A23	Y100M20C10
C23	Y30M100C50
D23	Y100M60CC30
G23	Y100M100C30
G25	Y20M30C100BL50

ตารางที่ 15 ทัศนคติที่มีต่อสีในทางลบของผู้พูดภาษาละติน

จากตารางที่ 15 จะเห็นว่าสีที่ผู้พูดภาษาละตินไม่ชอบและเห็นว่าไม่สวยนั้นได้แก่สีเฉดสีที่อ่อน หม่น และ ค่อนข้างตุ่น นอกจากนี้สีที่ชาวละตินไม่ชอบและเห็นว่าไม่สวยนั้นได้แก่สีที่ค่อนข้างมืด เช่น สีน้ำตาล และ น้ำตาลอมแดง เป็นต้น

ทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาม้งเขี้ยว

ผู้บอกภาษาชาวม้ง เขี้ยวมีทัศนคติบวกต่อสี 10 สี ดังต่อไปนี้ (ในการเรียงลำดับสีทั้ง 10 สีนั้น ผู้วิจัยเรียงตามหมายเลขกำกับช่องในแนวนอนตามตารางสี)

หมายเลข	รหัสการผสมสี
H2	M100
H4	C100
D10	Y20M100
E10	Y60M80
F10	Y80M80
G10	Y80M100
H10	Y100M100
G16	Y80C100
D22	M50C100
F22	M70C100

ตารางที่ 16 ทัศนคติที่มีต่อสีในทางบวกของผู้พูดภาษาม้งเขี้ยว

จากตารางที่ 16 จะเห็นว่าสีที่ผู้พูดภาษาม้งเขี้ยวมีทัศนคติในทางบวกนั้นได้แก่ประเภท สีชมพูเข้มหรือสีบานเย็น สีแดง สีเขียวและสีซึ่งเป็นสีที่มีความเข้มหรือความสดของสีมาก เป็นที่น่าสังเกตว่าชาวเขี้ยวมีทัศนคติบวกต่อสีชมพูเข้มและสีแดงเป็นพิเศษ

นอกจากนั้นแล้วผู้บอกภาษาชาวเขี้ยวมีทัศนคติลบต่อสี 10 สี ดังต่อไปนี้ (ในการเรียงลำดับสีทั้ง 10 สีนั้น ผู้วิจัยเรียงตามหมายเลขกำกับช่องในแนวนอนตามตารางสี)

หมายเลข	รหัสการผสมสี
A1	W
A4	C10
A5	Y10M10
A6	Y10M30
A11	Y10C10
A14	M10C40
C23	Y100M40C30
A26	Y100M50C30BL70
E26	Y30M70C100BL70
G26	Y70M30C100BL70

ตารางที่ 17 ทัศนคติที่มีต่อสีในทางลบของผู้พูดภาษาม้งเขี้ยว

จากตารางที่ 17 จะเห็นว่าสีที่ผู้พูดภาษาม้งเขี้ยว ไม่ชอบและเห็นว่าไม่สวยงามนั้นมักจะเป็นสีอ่อนหรือจางมาก และเป็นสีค่อนข้างมืด

ทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ

ผู้บอกภาษาชาวกะเหรี่ยงสะกอมีทัศนคติบวกต่อสี 10 สี ดังต่อไปนี้ (ในการเรียงลำดับสีทั้ง 10 สีนั้น ผู้วิจัยเรียงตามหมายเลขกำกับช่องในแนวนอนตามตารางสี)

หมายเลข	รหัสการผสมสี
H2	M100
G3	Y80
H3	Y100
H4	C100
D10	Y20M100
F10	Y60M100
G10	Y80M100
H10	Y100M100
G11	Y70C10
H11	Y100C10

ตารางที่ 18 ทัศนคติที่มีต่อสีในทางบวกของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ

จากตารางที่ 18 จะเห็นว่าสีที่ผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอมีทัศนคติในทางบวกนั้น ได้แก่ประเภทสีชมพู เหลือง ฟ้า แดง และ เขียว ซึ่งเป็นสีที่เห็นได้อย่างชัดเจน นั่นคือมีความเข้มหรือความสดของสีมากนั่นเอง

นอกจากนั้นแล้วผู้บอกภาษาชาวกะเหรี่ยงสะกอมีทัศนคติลบต่อสี 10 สี ดังต่อไปนี้ (ในการเรียงลำดับสีทั้ง 10 สีนั้น ผู้วิจัยเรียงตามหมายเลขกำกับช่องในแนวนอนตามตารางสี)

หมายเลข	รหัสการผสมสี
A1	W
A2	M10
B2	M20
A3	Y10
A4	C10
A5	Y10M10
A12	Y10C20
A14	Y10C40
C23	Y100M40C30
H24	Y40M30C100

ตารางที่ 19 แสดงทัศนคติที่มีต่อสีในทางลบของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ

จากตารางที่ 19 จะเห็นว่าสีที่ผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอไม่ชอบและเห็นว่าไม่สวยนั้น มักจะเป็นสีอ่อนหรือจางมาก และเป็นสีที่ไม่สดใสเลย

เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

ผลการวิเคราะห์ทัศนคติที่มีต่อสีของผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง นั้น เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ นั่นคือผู้พูดภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยงจะมีทัศนคติที่คล้ายคลึงกัน คือ มีทัศนคติบวกต่อสีสดและสีเข้มแต่มีทัศนคติลบต่อสีจืดและสีอ่อน โดยสามารถเห็นได้จากตัวเลขที่แสดงอัตราส่วนการผสมสี

ผู้บอกภาษาซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยให้เหตุผลถึงการที่พวกเขา มีทัศนคติบวกต่อสีสดและสีเข้มว่าสีประเภทนี้เมื่อนำไปตกแต่งกับผ้าพื้นทอมือซึ่งมักจะเป็นสีขาว(สีฝ้ายดิบ)หรือสีดำ(สีฝ้าย้อมครามหรือหม้อฮ่อม)แล้วสวยมาก และยังเป็นสีที่ดูใหม่อยู่เสมอ นอกจากนั้นแล้วผู้วิจัยสังเกตว่าการที่ผู้บอกภาษาม้งเขียวมักมีทัศนคติบวกต่อประเภทสีชมพูและแดงมาก อาจจะเป็นเนื่องจากสีชมพูนั้นเป็นสีที่มีความสำคัญต่อวัฒนธรรมของพวกเขาเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นสีของดอกไม้ ซึ่งชาวม้งนั้นนิยมปลูกและสูบฝิ่น ชาวม้งอพยพมาจากทางใต้ของประเทศจีน สีชมพูแก่และสีแดงเป็นสีมงคลของจีน ดังนั้นจึงอาจจะเป็นอิทธิพลของวัฒนธรรมจีนทำให้ชาวม้งมีทัศนคติบวกต่อสีชมพูเข้มหรือสีแดง

เมื่อสังเกตจากอัตราส่วนของการผสมสีพบว่าสีเหล่านี้เกิดจากการผสมกันของสีหลักบางสีกับ **white** โดยมีอัตราส่วนของ **white** น้อย ทำให้สีเหล่านี้มีความสดมากและสามารถเห็นอย่างชัดเจนว่าสีที่ได้จากการผสมเป็นสีอะไร บางสีเกิดจากการผสมกันของสีหลัก โดยมีอัตราส่วนของสีใดสีหนึ่งมากทำให้ได้สีเข้ม

ผู้บอกภาษามีทัศนคติลบต่อสีดุ่นและสีอ่อน เนื่องจากเห็นว่าเป็นสีที่หม่นหมองและดูสกปรก นอกจากนั้นแล้วกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้มีเสื้อผ้าและของใช้ที่ทำจากผ้าฝ้าย สีอ่อนเป็นสีที่สกปรกง่าย ยากแก่การดูแลรักษาและพวกเขาเป็นพวกหาเช้ากินค่ำจึงไม่มีเวลาซักและทำความสะอาดเสื้อผ้า ดังนั้นจึงไม่นิยมสีอ่อนและมีทัศนคติลบต่อสีประเภทนี้ ผู้วิจัยสังเกตพบว่าผู้บอกภาษามีความยุ่งยากและสับสนมากที่จะให้คำเรียกสีบางประเภทซึ่งจัดเป็นสีดุ่นหรือสีอ่อนสีเหล่านี้เมื่อดูอัตราการผสมจะพบว่าเป็นการผสมกันของสีหลักบางสีซึ่งมีอัตราส่วนการผสมเท่าๆ กันทำให้สีที่ได้ไม่เด่นไปทางสีใดสีหนึ่ง ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าสีที่เกิดจากการผสมกันโดยทางวิทยาศาสตร์แบบนี้ในชีวิตประจำวันของผู้บอกภาษาไม่ได้เห็นสีเหล่านี้บ่อยนัก ดังนั้นเขาจึงไม่มีคำเรียกสีเฉพาะสำหรับสีประเภทนี้

ดังนั้นอาจจะสรุปได้ว่าทัศนคติที่มีต่อสีของมนุษย์นั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก สีซึ่งเห็นว่าสวยมากในสังคมปัจจุบันมักจะเป็นสีที่เรียกว่าสี **earth tone** นั้นกลับถูกมองว่าน่าเกลียดหรือไม่สวยในสายตาของคนกลุ่มน้อยด้วยเหตุผลดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ข้างต้น นอกจากนั้นแล้วสีที่คนเมืองเห็นว่าน่าเกลียดมักจะเป็นสีที่สดหรือเข้มมาก คนกลุ่มน้อยกลับมองว่าเป็นสีที่สวยงามเพราะเป็นสีที่ทำให้ชุดของพวกเขาซึ่งมักจะเป็นสีพื้นเช่น ขาว และ ดำมีความเด่นขึ้นมา นั่นเอง